

Moj rođak Ladarski je mrtav zurio u svoja vrata i može se reći da je prava srećna okolnost što ja bio mrtav, jer to što je na vratima video, sudeći po izrazu njegovog voštana žutog lica, bilo je toliko stravično da je ukucanima moralo biti drago što su njegova opuštena usta mrtva. Do vrata, šta ja tu pričam. Ja sam pobrkao neke stvari. Ladarski je umro mnogo kasnije, posle rata, rat još nije bio gotov. Ladarski je stajao iza žalužina na prozoru koje su razmaknuli svojim noktima svojim prstima. (U meni ništa ne može da probudi odvratnost kao pomicanje ljudskih prstiju a njegovi prsti bili dugi i suvi.) Ladarski je na kolima morao videti obućara Beksedića, ili nekog drugog, tek vratio se nazad, dovlačio denjkove novina do peći i bacao list po list u vatru. Na kraju je bacio knjigu Ivon de Benjaka. Kad danas razmišljam o tome stvari mi izgledaju manje interesantne. Ja sam bio gimnazijalac. Govorili su da ličim na svog rođaka Ladarskog. Čak su i moji roditelji verovali u to. Kucakao sam pisma na zid, mrmrljao u brađu, nervirao se radi toga. I vas bi nerviralo da ličite na osobu koju je porodica „otpisala“.

— Jadrnik, bolje bi bilo kad bi umro — govoreli su za mog rođaka.

— To je paraliza, sifilis — mrštio se otac i tresao pećer u školjicu na stolu.

Ladarski je zalista bio neuračunljiv. To što je govorio pretvaralo se u krezubost šištanje. Lice je knivio na jednu stranu. Zatvorili su ga u pokrajnu sobu i samo mi doturali hranu. Nisam ga video danima, nije izlazio, nije se kupao, čuli smo samo njegove korake, kao koraci čoveka koji se penje stepeništem.

Nije izlazio čak ni u klozet. Da bi dospelo do klozeta morao bi da prođe kroz moju sobu, ili kroz sobu naše susetke Irenu. To je rešio na način koji su već znali svi susedi, i kad ih bilo ko iz naše porodice prolazio ulicom susedi bi se podzarkivali. On je vršio nuždu na novinama, a onda je to vrlo vešto pakovao u četvrtast paketić, otvarao prozor i bacao na ulicu. Nekoliko puta sam imao priliku da vidim kako slučajni prolaznik nalazi paketić mog ludog rođaka Ladarskog, podiže smotuljak, obazire se nije li neko primetio da je nešto našao pored trotara, da se neće štaviše pojaviti sam vlasnik paketića, strpao je umotane novine ispod kaputa i udaljavao se da već iza prvog ugla otvori paketić i utvrdi šta je u njemu. Više volim da ne znam kakvo je lice imao tada. (Za razumevanje svih Vojvodana i svih Ladarskih ovo je od osobite važnosti).

— Ja ću ovde da ostanem — čuli smo ga kako mrmrla u sobi.

— On je lud, neću više da čujem za njega, — govorio je otac moloj majci. — Zašto već ne crkava, i ti si ista takva, trebalo bi još samo da imaš kakvo lice.

Nisam voleo kad su govorili da ja ličim na Ladarskog. Nisam voleo jednostavno zato što su govorili da ja u svemu ličim na njega. Obućar Beksedić je imao malu radnju na uglu. Ulaz u radnju bio je zastit pocmelom trščanom zavesom. Uvek mi je izgledalo da tog Beksedića vidim ogrnutog njegovom trščkom. Nisam voleo kada obućar zuri u moje lice. Ili Irena. Ili bilo ko drugi.

Rat je trajao.

Odlazio sam u školu, vukao prazničkave knjige pod miškom, kao da se iz knjige može bilo šta naučiti, uveče odlazio sam da vidim Bogičevićku. Tražio sam priliku da joj ktažem da sam ja taj za koga priča kako joj noću suška ispod prozora i da ne mora da me se plaši. Kad sam se vraćao iz škole donosio sam ocu novine. On nije nikako izlazio iz kuće. Pitao sam da li to ima nekakve veze sa okupacijom ali ne razumem kako bi moj otac uspeo da se umeša u taj rat kada je otac imao glas koji je mogao pripadati jedino sceni — pozorišnim das kama i da bi on u bilo kakvom ratu izgledao smešan i glup. Čekao je da se ja vratim sa novinama a onda galamlao što sam se dugo zadržao. Nije me tukao. Kada bi pročitao novine opef bi galamio, pričao o situaciji na istočnom frontu, mahao je rukama, no to je već bio čist teatar. Niko na to nije obraćao pažnju. Ponekad je odlazio u sobu našeg rođaka Ladarskog i sa njim raspravljao. Iz sobe je dopirala galama, mati je odlazila u komšuluk i vodila me sa sobom. Susetka nam je gledala u kafu ili bacala karte. Po susetkinim kartama rat nije trajao toliko koliko je trajao.

Ladarski je iz novina isecao Hitlerove i Musolinijeve govore. Otac je sležući ramenima pričao da rođak namerava da napiše jednu studiju o fašizmu.

— On piše o fašizmu, pre svega više olovkom ne mogu da razumem da nešto ozbiljno znam da se napiše olovkom — govorio je otac. — Kakve on, molim te, ima veze sa fašizmom. Ideje... Oduvek sam mrzeo ideje. Pa ti ubijaju, zar su to ideje...

(Na samom početku sam ispustio da napomenem: onog dana kad je moj rođak Ladarski umro video sam našu susetku Irenu svu uplakanu na železničkoj stanici. Pitao sam majku da Irenu neko nije tukao ili joj učinio nešto na žao, Majka mi je rekla da se Ireni nije ništa dogodilo i da je plakala sigurno zato što napušta grad i odlazi svojima na selo. Izgledalo mi je ovo sasvim logično jer grad, napokon, ima svoje draži.)

Ponekad me je otac hvatao za rame i posmatrao. Uzimao je moje ruke. Onda bi me potapšao po ramenu. Bilo je malo gužve kad je majka u mom džepu našla Bogičevićkinu sliku. Galamio je satima.

— Vidi molim te, balavac — ponavljao je.

Izgleda da sam bio suviše slabšan da bi me tukao. Javljamu se čudne asocijacije: kad sam dolazio kući uvek su sklanjali noževe sa stola. Verovatno da se mati plašila da ću seći vene čim su noževi blizu mene ili samo zato što mogu da ih upotrebim.

— Ti si blesava, dečak je sasvim u redu — govorio je otac. — Baš bi trebalo da ga izmlatim zbog onih slika. Nego, jesi li videla, ima sasvim dobar ultus.

— Molim te, molim te... — rekla bi mati.

Izgleda da je majci to sa noževima padalo na um zato što je moje lice ličilo na lice mog rođaka. Gluposti! Najobičnije gluposti.

Tako smo mi krili rođaka u drugoj sobi. Kad bi neko dolazio k nama i pitao šta imamo iza tih vrata mati je govorila da je tamo ostava. A rođak Ladarski je isecao novinske članke, dosadičavo se, uvijao svojoj izmet u nožve i bacao kroz prozor.

Obućar Beksedić je jedini znao da je Ladarski u drugoj sobi. Čak ga je ponekad posećivao.

vladimir stojšin

U GRADOVIMA PORED REKA ZIDOVI SU NOĆU VLAŽNI

Bio je rat jednoga dana streljali su veću grupu ljudi, natovarili ih na špičterska kola i vukli po gradu. Prošli su kroz našu ulicu. Među streljanima bio je i obućar Beksedić.

— Vidi kakva im je koža — rekla je Bogičevićka.

Beksedić je imao jednu drvenu nogu. Ona je visila sa kola i kloparala po pločniku. Mora da ih je nerviralo. Zaustavili su kola, jedan od njih je sišao, povukao Beksedićevu drvenu nogu i gurnuo je u kola.

Danas mi se čini da su bili u pravu u tome sa Beksedićevom drvenom nogom.

Ladarski su vojvođanska porodica koja je propala no bilo kakva sposobnost saznanja o razlozima za tako što, kao i o razlozima njihove egzistencije, ne postoji i ne može se pronaći jednim diskurzivnim putem. Sve što se još može pronaći o Ladarskima samo je projekcija na stvari koje su se već dogodile, bez smisla, bez logike ali koje su isto tako neopozive.

Moj otac je ubijen u ratu. Ne, on nije ubijen u ratu. Ne razumem to sa ocem. Ne volim kada se setim svega toga. Rat, groblje, crknote mačke, ptice...

Uzeo sam kaput i izašao. Neko vreme išli su za mnom, onaj bolesni dečak i mladi Mandrino. Kada sam dotakao brađu bilo je nečeg lepljivog između prstiju, kao pljuvačka kad se suši, brada umrljana suvom pljuvačkom, bilo je već kasno, ne znam kako sam se dovukao do tog zida. U ovim gradovima pored reka zidovi su noću vlažni i hladni. Bio je u tek neki pas, možda i više njih. Sedeo sam leđima naslonjen na zid. Psi su ležali pored mojih kolena, ritnuo sam jednog. Smrdela je njihova koža, psi užasno smrde, kako neki ljudi mogu da podnose pse.

Posle one pucnjave iz bioskopa otac se sakrio iza zida. Tamo ga niko nije mogao pronaći. Zapravo, niko ga tamo ne bi tražio, ja sam znao da je tamo. Bilo je leto, bilo je toplo. Ležao je sa licem na nekim krpama, mislili smo da je mrtav. Pored oka ležala je gomila bračnenih krpica, razbijeni lošac od gline, jedan zaklani pas. Ko li je sve to bacio iza bioskopskog zida, ko je zaklao psa, hoću li prestati da nailazim na pse?

Otac je umro negde 1949. godine, u jesen, u zatvoru. Zapravo, nije umro u zatvoru. Zatvorili su ga zbog brbljanja u pozorištu. Valjda je mislio da je pozorište mesto za svakakve priče. Pozorišta su zaista najgora mesta na svetu. Ne idem u pozorište i ne žnam zašto ih ne pozatvaraju, šta će nam pozorišta.

Priča se da je otac u zatvoru gladovao i da su ga zato, pustili. Umro je na pragu jedne orucane glumice. Pustili su ga iz zatvora da umre kod kuće. Uzeo je kaput i odvukao se uz zidove do tog praga. Bilo je stravično videti njegovo isušeno lice, kao hartija, lice mog oca bilo je kao hartija. Majka je plakala. Preturio sam njegove stvari, spise, nekakav dnevnik iz Beča, njegova pisma, njegova ljubavna pisma, košterarije. Hteo sam da pročitam njegova pisma i da ih zatim bacim u vatru. Ako ih je čuvao to je činivo verovatno zato da ih jednom neko čita. Kada čovek jednoga dana umre sve su to besmislice. Verovatno su to uvek besmislice ali kad umre to je još mnogo jasnije. Nisam želela da ih majka prozade. Možda bi čitala njegova pisma pre nego što bi ih bacila. Ili ih ne bi ni bacila. Kako je mogao da čuva ta pisma, trebalo je da ih davno spali. Takav je bio otac. Ponekad je govorio o njima pred majkom, ili o ženama.

— Suviše te voli taj tvoj... — govorila je Bogičevićka — Zeli da te muči. Muškarci su ponekad strašno dosadni. Poznavala sam jednog taksi-sofera...

Izlazio sam napolje svaki put kada je Bogičevićka počinjala o svojim poznanicima. Bila mi je odvratna. Ponekad sam mislio da dolazi radi mene.

Među očevim piscima našao sam jedno koje je moglo da pripada onoj glumici zbog koje je otac držao revolver i pucao sve dokle dok je bilo metaka u revolveru a to se dešavalo ispred pozorišta u gužvi gledalaca koji su izlazili posle predstave, u gužvi starih dana koje su uvlačile zadnjice u klimave vojvođanske tijkakere dok su im muževi pomagali, itao na sceni, kao da su jedan delić pozorišta poneli u sebi.

Pismo je bilo izgužvano, bio je to trouglasti papirni salvet, možda mi je pisala u kafani.

... Ladarski, stara očupino, nemoj više da dolaziš k meni, pričao si mi da ćeš se razvesti sa ženom i ja sam u to povetovala kao gimnazijalka. Ja od tebe nisam ništa tražila. Nije bilo potrebno da lažeš. Bio mi je lepo svih onih večeri i bez tvojih praznih lagarija. Zar je moralo da ličiš na sve druge muškarce?

Ali ne želim o tome da ti pišem. To me suviše boli.

Molim te da mi vratiš moje slike sa mora. Potrebne su mi.

Pričao si onom plakateru (našao si kome da pričaš) da se plašiš kako ću reći nešto tvojoj ženi ako ne budeš i dalje ljubazan sa mnom. Ne moraš da se plašiš. I ne moraš da pričаш o meni. Nikada niko neće saznati o onom na moru kao ni o tome da si ti prijaviu policiji svog rođaka. Jasno mi je zašto si to učinio. Iz istog razloga se desilo ono pred pozorištem. Ne znam zašto veruju da sam ja to uradio. Vilela bih da razgovaramo o tome. Čekaju te večeras u svojoj sobi.

Pismo je bilo bez potpisa.

Mislio sam, mi smo takvi kakvi smo, zašto očekivati da budemo drukčiji, da se stijimo neke svoje uloge, lica koje je izduženo kao lica namalana na vratima frizernice. Do vrata, ovo bi bio citat iz biblije da biblija nije propustila da ga zabeleži.

Sećam se, bio je decembar, nije bilo snega. Nemci su podigli vešala na trgu, ispred Stefanovićinego govizdara. Profesor je dva dana visio na vešalima. Činilo nam se da je od toga bio duži.

Otac je pred pozorištem pucao u jednog nemačkog oficira. Vidao sam negde tog oficira. Pa da, kod Bogičevićke. Ne mogu više da budem sasvim siguran. Otac je govorio da ne voli što ona spava sa agentima i vojnicima.

Više bih voleo da nisam čitao njegova pisma. Da li ću zaboraviti sve te stvari koje su u njima kada ih bacim? Da ih nisam čitao gotovo da one na taj način ne bi ni postojale.

Kada smo našli oca iza pozorišta pored njegaj je ležao jedan zaklani pas. Nikada neću uspeti da istisnem tu sliku iz svesti. Otac je bio ranjen i ležao je u maloj lokvi.

— Vidi, pas ima istu krv kao ja — rekao mi je. Nisam volio što je on uvek govorio meni kao da više nikoga nema, kao da smo sami na svetu. (Razumevati ovo što je otac govorio to je besmisleno kao što je bilo besmisleno tražiti u njegovoj ličnosti direktne odnose volje prema okolini, pošto je okolina postojala tek onoliko koliko je postojala u njemu).

— Lepljivo. Hm, psi imaju istu krv kao i mi — mrmrljao je. — Misle sam da psi crkavaju od starosti. Ko je zaklao ovog psa, to je perverzno, ovaj rat je perverznan, zaklani psi, pa to su besmislice, to je naturalizam...

(Neki čovek u ratu iza smrdljivog pozorišta ili bioskopa ubija psa, pas je inače ojuštenu belu kožu na trbuhu, od psete kože mogu se praviti izvrsni omoti za knjige).

Otac je stalno pričao neku svoju priču, ali ta priča je bila dosadna i niko nije želeo da je sluša. Nema gore situacije nego kad čovek shvati da neke stvari za koje misli da su jako značajne i da treba da ih ispriča, ne interesuju njegovog sagovornika, da prijatelj sa kojim sedi u kafani zapravo posmatra ženu za susednim stolom, posmatra pukotine na zidu, debelog kalendara; ne sluša, samo klima glavom dok on objašnjava kako je morao baš tako da učini, da napusti posao jer su se u to umešale nekatke nijanse, porodica, žena... i nije bio kriv ai on ni žena već te nijanse. Nijanse, nijanse, nijanse, mota se sagovorniku po svesti a onda klimne glavom kaže odsutno: „Naravno, nijanse“.

Otac je govorio:

— Vidiš, sine, tako je to što sam u ratu ošao život jednoj siromašnoj glumici koštalo života neke druge osobe.

Nisam razumevao ikakvu je to ženu spasio u ratu, nisam razumevao ko je stradao zbog toga što je on neku siromašnu novosadsku glumicu izvukao ispod tramvajeva, razumeo sam samo to da ne vredi spasavati ljudima živote u ratu.

Sve te stvari sa ocem vrlo su mi nejasne. Posle rata on je ležao u krevetu, majka je stajala u vratima i vičala:

— Ti si ništarija, svi znaju da si se krio za vreme rata, kod one glumice, zavičao si se pod njenu suknju. kao da si se samo ti zavičao pod njenu suknju...

Svi Ladařski su bili glumci pa ih tako i treba videti: u nekom pozorištu, u stolicama od žutog piša, u zavesama.

Čuo sam kad je jednom Bogičevićka rekla za mene da moja brada izgleda tako da mrcem da je pridržavam rukom. Ja sam tada bio gimnazist. Bila je poslednja godina rata.

— Slušaj, Ladařski, — govorio mi je Petar kada smo posle škole dolazili na prstima pod njen prozor. — što dolazimo ovamo? Sta hoćeš sa tom ženom?

Bio je mrak u našoj ulici. Čuo sam kako kašlje pensioner Matić iza svog prozora. Petar se pripio uz glogovo stablo. Više se nisu razlikovali on i to drvo. Ona se on odleo, dočunao do mene i dotakao moj ruku.

— Ja moram da odem — rekao je, — skoro će policijski čas. Onaj njen lajtant još nije došao. Videće nas ako sada dode. Sta hoćeš sa njom? Zšto ne vodimo račun o tome sa kim spava neka druga žena.

Kada sam se vratio kući Mandrino je skidao staru raštimovanu cimbalu sa tavana. Cimbalu je ličila na veliku prašnjavu životinju. Sa ružnim nogama od dasčica, sa krivim nogama kao što ih je imao Mandrino. U slabo osvetljenom hodniku (u tom hodniku je uvek bilo mračno, ničim ne biste uspeli da ga osvetlite sem da zapalite kuću) gotovo ne biste razlikovali koje su pripadale Mandrinu a koje toj drvenoj životinji.

Bogičevićka je stanovala u prizemlju u kući pored nas. Ulaz je bio zajednički i često sam je sretao. Jednom sam video kako je neki njen noćni posetilac gurao niz podrumsko stepenište. Htela je da se zadrži i zaperala je noktima zid. Još uvek postoje tragovi njenih ruku na umazanom zidu. Pre no što sam mogao išta da učinim ona je ponovo prišla tom svom prijatelju. Nisam mogao to da razumem.

Izašao sam u dvorište. Vrapci koji su padali na plehani krov već su mi celog leta dosadivali.

Bio sam nesrećan zbog njenih noćnih posetilaca. Spavala je sa svima. Sa nemačkim oficirima, sa jednim profesorom. Nisam voleo što je ogovaraju u kući. Sta se sve to njih tiče.

Imao sam jednu njenu fotografiju. Hteo sam da je pokažem Petru ali nisam to učinio. Nisam znao šta da mu kažem. To joj je bila već stara fotografija. Sigurno još od pre rata. Možda je napravila kod Veličkovića. Ili onog fotografa pored Sirjaka. Više i nije ličila na tu fotografiju. Tako je, ona i ta fotografija već su se mnogo razlikovale. Prosto, imale su vremena da prestanu ličiti jedna na drugu. Jednom, na času istorije umalo mi nisu pronašli tu sliku. Držao sam je između listova u knjizi. Otvorio sam knjigu i ona je bila tamo. Činilo mi se da ima nešto na ustima što ranije nisam video.

— Sta imaš tamo, Ladařski? — pitao je profesor.

Ja sam se zbunio i jedva nekako uspeo da otvorim knjigu na drugom mestu i tako sakrijem Bogičevićkinu fotografiju.

Jednom sam je video kako se svlači. Ona se i inače smucala u gaiticama po kući, u jednom kombinezonu koji je zaista bio star i poderan. Posmatrao sam kroz rupicu na čebetu koje je stavljala na prozor. Setio sam se kako je Mandrino jednom rekao:

— Da biste voleli neku ženu morate je videti голу. (Do vraga, to je kao citat. Ipak je najbolje praviti citate na latinskom. Ja sam inače sklon da ponavljam rečenice iz knjiga, iz jednog nemačkog leksikona koji sam ukrao iz školske biblioteke).

Ta je žena imala užasno duge ruke. Kakva je nesreća za žene kada se rode sa tako dugim rukama kao što ih je imala Bogičevićka.

Susedi su je izbegavali. Jednom je došla kod nas. To je inače činila veoma retko. Razgovarala je sa majkom.

— Izgleda, muškarci moraju da učine sve te stvari da vide da to nije to — rekla je.

Ja sam pisao zadatak. Bila je sasvim blizu mene. Osećao sam kiselkasti vonj njenog pazuha. Bio je to samo vazduh, ružičast vazduh.

Vraćali smo se iz škole. U sumrak. Ja i Petar. Kada bi se potpuno smrklo prilazili smo Bogičevićkinom prozoru.

— Vidi, opet onaj vojniki što je ranije dolazio — rekao je Petar.

Ja nisam razlikovao njihova lica. Ne samo njihova. Jednom kasnije imao sam grdnih komplikacija sa tim što ne razlikujem lica ljudi. Kada sam to rekao Petru, on nije razumeo. Gledao je prazno u mene. Bila je već jesen. Čuo se neki šum koji je morao pripadati jeseni.

— Trebalo je da urezujemo rečke u zid kad neko nov dode kod nje — rekao je Petar. Držao je ruke u džepovima pantalonu, cerekao se, blešav.

Ona je došao kraj rata. Bogičevićka se iselila. Pobjegla je. Tražili su je. Znali smo da će je streljati ako je pronađu. Zato što je ležala sa agentima i oficirima.

Ponovo smo ja i Petar posle časova odlazili pod njen prozor. Ja sam je pronašao. U jednoj sasvim zabacenoj uličici. Blizu aerodroma. Držali smo knjige ispod miške, isprazne istorije, atlas, sveske iz matematike. Opet je bilo tako, ja sam vukao njenu sliku po džepovima, šunjali smo se ispod njenih prozora.

Jednoga dana izvukli su je iz kreveta, izveli na ulicu. Ja i Petar stajali smo prekoputa. Imala je žutu bolesnu boju lica. Bilo je ljudi koji više nisu verovali da je lepa.

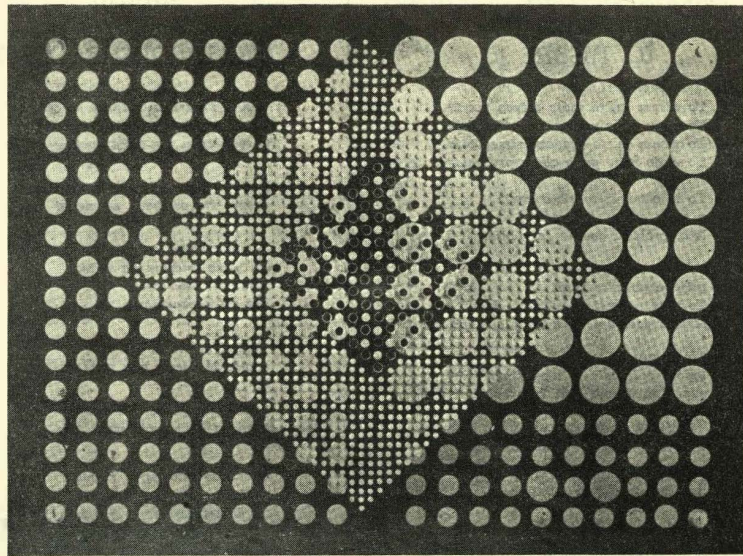
Prislonili su je uza zid Lužnikove drvare. Ona je cepala haljine sa sebe i vrištala.

— Eto — vikala je. — to sam ja. Pa šta? Šta hoćete?

Vrištala je sve dok nisu pucali i dok se nije sljuštala niza zid kao prazna haljina, kao krpa.

Ja sam prijavio vlastima gde se krilla.

(Odlomak iz romana o Ladařskima)

ALEKSANDAR SRNEC

„PSY XIII“

CANE ANDREEVSKI

IZLET

Lezi ovde.
Budi dobri gost zelenilu.
Ispruži ruke. Zategni kolena.
Ne boj se da ćeš se tako smanjen izgubiti u gustom crtežu granja pod plavom šubarom večnosti.

Ovde je sve predviđeno. I tvoj dolazak čak to znaš.
Ti si odojče ovog zelenog mleka i čekaj šta će se zbiti.

Polako se lome neke davne urvine.
Gle, nešto mutno se odronjava.
Stežeš vilice
i mesto grča — neznani osmeh te ponese.

Ovde je sve predviđeno. I tvoj dolazak čak. Otvori dlan. Pogledaj jednim okom kao preko nišana i gledaj — na tvoj dlan se opire nebo.

I tako lezi. Drži to nebo.
Kuckaj prstima po plavoj zategnutosti.
Čućeš zvom nadaleko i osetićeš eho pod rebrima.

Ovde je sve predviđeno. I tvoj odlazak čak. Ustani, opet uspravljen, viši nego ranije.
Kreni sa ispruženim rukama i otvorenim

[dlanovima

kao sa dve grane ponete iz ovog zelenila.

SRBO IVANOVSKI

ZAČARANI PUTNIK

Zamadija te svitac, Putniče, između dve osamljene zvezde gde noć je najduža.

Između dve zvezde Mlečnog puta Kometa pretrčava stoleća.
O, koliko, Putniče, traje tvoja noć.

Sidi na moju planinu uvijenu u toplo krzno od uzdaha zaplašene divljači.

Kroz tananu jezersku maglu nebo traži izgubljene zvezde.
Na obali, Putniče, raste lekovito bilje.

ZIMSKO JUTRO

Izlaziš iz sna.
Ostavljaš zvezdana kola na putu čudnos ozvučenom.

Vetar donosi južno more.
Krećeš u potragu za cvetom za grančicu svog sna.

Jutro izmišlja pomorandže.
Na tvom surom Kontinentu plodovi mora.

Pesma je zatvoreno prostranstvo u jedan slični cvet na grančici tvog sna.

ZAPIS ZA EPITAF

Ostavite me na kiši kao stablo zabodeno u oblak ili kao mač ispao iz ruke Ratnika.

Iz malog mraka kap po kap kao iz magle ističe dan.
Ostavite me na kiši

nalik sudbini konja sa teškim kopitama a dugim putom.

U toj svećanoj noći sa crnim frakom i mokrim prstima, što po glavama sadi pečurke a nebo presvlači u čadorje ostavite me na kiši.
Kao isluženi plug u brazdi.